

YES, MASTER

Kyyhkynen 4/2010

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta
1853 • 157. vuosikerta • ISSN 0356-2247
<http://www.tyt.fi> • kyyhkynen@tyt.fi
Päätoimittaja Heli Yli-Räisänen (kyyhkynen@tyt.fi)
Toimitussihteeri Nina Järviö (nina.jarvio@helsinki.fi)
Kirjoittajat Oscar Ortiz-Nieminen, Minna Oksanen,
Marja-Sisko Aalto, Tero Alstola, Sopolit
Taitto Jami Jarvinen • Kuvitus Saara Hannus, Tinttu Henttonen, Mari Hokkanen
Kiitos myös Essi Karppanen, Birgitta Lindh, Akira Ahola

Ilmoitusmyynti Jani Laaksonen
(jani.laaksonen@helsinki.fi) & Antti Piirainen (antti.piiirainen@helsinki.fi)

Vuosikerta 13 euroa • Tilaukset kyyhkynen@tyt.fi
Irttonumeron arvo 3 euroa
Toimituksen osoite TYT / Kyyhkynen, PL 33, 00014 Helsingin yliopisto
Painos 1600 kpl • Painopaikka: Painotalo Casper, Kurikka

Kirkossa on meneillään poikkeuksellisen kiinnostava vuosi

HALUATKO perehtyä kirkon ja seurakuntien tilanteeseen?

TAHDOTKO pysyä ajan tasalla kirkkopolitiikan kiemuroista, päivän polttavista puheenaiheista ja vallitsevasta mielipideilmastosta?

KAIPAATKO tietoa alasi avoimista työpaikoista?

Kotimaa on jokaisen teologian opiskelijan **tuore ja monipuolinen tietolähde**. Se kertoo kirkon ja seurakuntien asiat laajemmin kuin mikään muu lehti. Se herättää keskustelua **arvoista**, jotka tämän päivän Suomessa vallitsevat.

Teologisen tiedekunnan opiskelijana saat Kotimaa-lehden -50%!

Hyödynnä
etusi!

-50%

12 kk

49,50€
(norm. 99€)

TILAUKSET

Soita

p. 020 754 2333 Kotimaa-yhtiöt asiakaspalvelu ma-pe klo 8-16
Lankaverkosta: 8,21 senttiä/puhelu + 6,9 senttiä/ minuutti,
Matkapuhelimesta: 8,21 senttiä/puhelu + 14,9 senttiä/ minuutti

Lähetä sähköpostia

tilauspalvelut@kotimaa.fi
Mainitse viestissä tarjous-
tunnus KY10

SISÄLTÖ

- 4 PÄÄKIRJOITUS: VALLAN LUOVUTTAMINEN

- 6 KIVUN VALTAISA HURMOS

- 11 PELASTUKOON KEN VOI

- 15 TYT: HIMOTTAVA VALTA JA HUOJENTAVA
LUOPUMINEN

- 16 ARVIO: TYLSÄ YKSINPUHELU

- 17 MARJA-SISKO AALTO: VALLATON JUMALA?

- 18 SINKKUELÄMÄÄ TYLSISSÄ VAATTEISSA

- 23 SARJAKUVA: PAAVI JA LATEKSIHIIPPA

PÄÄKIRJOITUS

VALLAN LUOVUTTAMINEN

Kävin parturissa.

– Mitäs tehdään? parturi kysyi.

– Tee ihan mitä vaan, valta on sulla, luotan sun näkemykseen.

Ohennettiin vähän sivuilta.

Hieno tuli! Olin silminnähdän tyytyväinen tulokseen.

PS. Luovutan valtani Kyyhkysen päätoimittajana seuraajalleni toimituskuntiin, toivotan sydämellisesti onnea tehtävään ja kiitän sekä kumarran syvästi vuoden 2010 toimituskunnalle ja kaikille Kyyhkysen teossa mukana olleille ihmisille. ■

Heli Yli-Räisänen
päätoimittaja

**KIVUN
AALTAISA
HURMIOS**

KIPU SATTUU.
SE TUNTUU JA
PALJASTAA IHMISEN
ALKUKANTAISUUDEN.
KIPU PISTÄÄ
HUUTAMAAN, JA SEN
UHKA PAKOTTAA
PAKENEMAAN.
KIPU ON VAHVASTI
RUUMIILLISTA,
SE JUOKSEE
SANOJA KARKUUN
EIKÄ SUOSTU
OBJEktiIVISEN
KUVUKSEN
KOHTEEKSI.
KIPU LÄHENEE
KOKEMUKSENA
TUSKAA, JONKA
VOI YMMÄRTÄÄ
ENEMMÄN
MIELENTILAKSI
KUIN KEHON
KOKEMUKSEKSI,
SILTI TUSKA ON
TODELLISTA, JOPA
RUUMIILLISTA.
KIVULLA ON VALTAA.

Teksti: Oscar Ortiz-Nieminen
Kuvat: Mari Hokkanen,
Tinttu Henttonen

Kirkkohistorian luennoilla kiltisti istuneet teologianopiskelijat muistavat keskiaikaiset mystikot, jotka tavoittelivat *unio mysticaa*. Killovoittelu teki usein kipeää. Siihen kuului kieläytymistä ruuasta, juomasta ja muista ruumiin nautinnoista. Ajoittain pyhimysten ruumiinriituaalien rajuus hätkähdyttää maallistunutta nykyluterilaista; niihin kuului itsensä ruoskintaa eli flagellaatioita ja terävien okaiden päällä nukkumista. Ankaruudesta huolimatta katumus- ja kuritusharjoitusten synnyttämä kipu oli monelle tie kohti Jumalaa. Ruumiillinen kipu kuvasti myös tuskaa, jonka kristitty kokee ollessaan erossa Luojastaan.

KOHTI JUMALAA/ JOTAIN MUUTA

Itsensä alistaminen ja antautuminen kivulle elävät myös nykypäivässä. Jotkut nauttivat seksuaalisesti kivusta ja erityisesti siitä, ettei oma keho ole täysin itsensä vallassa vaan jonkun toisen. Toisia kivun tuottaminen kiihottaa, se tuntuu vastustamattoman hyvältä.

– Kipukokemuksissa on mielestäni monta tasoa, kaiken ei tarvitse aina olla valtaisan henkistä tai ydinminuuden mehua tavoittelevaa. Kipu voi olla osoitus halusta, himosta, tapakääntää keho ja mieli oikeille taajuuksille.

Kipu on osa elämellistä kiimaa. Etenkin silloin, kun tuntee ja tiedostaa omat ja kumppaninsa mieltymykset jo melko tarkasti, voi yksittäisellä tarttumaotteella tai lujalla katseella tavoittaa melkoisia seksuaalisia viestejä. Kipu on kipinäntoimintaa, piiskanisku voi tavoittaa enemmän aistitietoja kuin intohimoinen suudelma, kuvailee vapaa kirjoittaja, ihmissukupuolen ja seksuaalioikeusaktivisti ja kouluttaja **Taru Höykinpuro** kivun ja nautinnon sekoittumista iholla.

Eräs amerikkalainen domina, **Vekquin**, kirjoittaa nettisivuillaan kysyvänsä aina asiakkaistaan uskonnollisista sitoumuksista ennen sessioihin ryhtymistä. Hän on tehnyt asiakaskunnastaan merkittävän havainnon, valtaosa hänen alistettavista miesasiakkaistaan on katolilaisia. Hänen näkemyksensä mukaan alistuminen toisen tuottamalle kivulle riisuu ihmisen arkipäiväisistä rooliodotuksista. Tuskan tunne saa asiakkaat huutamaan, vaikeroimaan ja jopa itkemään eli tekemään kaikkea sellaista, jota tavallisesti kunnan katolinen macho ei tekisi. Kipu vapauttaa sovinnaisuuden vallasta.

POPULARISOITU KINKY

Kinkyn seksin muodot ja sen kuvastot ovat tavalla tai toisella tuttuja laajemmalle yleisöl-

le populaarikulttuurista: niihin törmää muun muassa (porno)elokuvi-
vissa, **Tom of Finlandin** piirroksissa ja **Maddonna** musiikkivideoissa. Siihen kuuluvat olennaisesti ruoskat, suukapulat, kumijahakka-asut ja muut sen sellaiset releet. Kinkyilyyn osattomatkin ihmiset, vaniljaihmiset, osaavat populaarikulttuurin ansiosta hihitellä sitomiselle ja kurittamiselle ei-kinkyissä konteksteissa, koska niistä niin helposti nousee erotisoitunut mielikuva. Asiaan omistautuneille kinkyihmisille kivulla ja vallalla pelaamisella on laajempi merkitys. Tuhmat seksileikit eivät pelkisty tylsistyneen makuuhuone-elämän rapsakaksi lisämausteeksi. BDSM (*bondage, discipline, domination, submission, sadism, masochism*) eli vallalla leikittelevän seksin koko kirjo on kokonaisvaltainen tapa jäsentää itsensä seksuaalisena olentona. Kysymys on myös identiteetistä.

– Kun puhutaan BDSM-identiteetistä, seksuaalisella ja halutulla kivulla halutaan saavuttaa pääasiassa seksuaalista tyydytystä, jumalaisia ja monitahoisia orgasmeja. Kyse on kuitenkin loistavasta seksistä ja sen tavoittelusta. Metafyysinen yhteyden kokeminen tulee vahvojen antautumis-, heittäytymis- ja ottamiskokemusten sivutuotteena, Taru Höykinpuro pohjaa.

*”Sielusta näyttää kuin nuoli lävistäisi sydämen tai sen itsensä.
Siitä aiheutuu väkevä tuska, joka saa sielun valittamaan, mutta
on niin suloinen, ettei sielu haluaisi koskaan olla sitä vailla.”*

– Pyhä Teresa Avilalainen (1515–1582)

HALLITTUJA VALTARAKENTEITA

Kinkyiseksi on useimmiten tarkkaan harkittua ja vahvaan yhteisymmärrykseen perustuvaa puuhailua. Sitä harrastavat tietävät, mitä ja miten he sen tekevät. Samaa ei voida aina sanoa tavallisesta, vaniljaseksistä, johon on pinttynyt vahvoja oletuksia naisen ja miehen rooleista sekä yhdyntäkeskeinen ajattelu. Valtaleikit voivat olla myös valtarakenteita kumoavia. BDSM on myös väline valtakulttuurin oletta-

musten ja lähtökohtien kyseenalaistamiseen ja parodioimiseen.

– Hyvissä ja turvallisisissa BDSM-(seksi) suhteissa vallan ja valta-asetelmien tiedostaminen, tunnustaminen ja niillä leikitely on usein aika olennainen seksuaalienergian väline. Olennaista on lupa leikkiä ja lupa kiihottua poliittisesti epäkorrekteista asioista, kyvystä karnevalisoida, ottaa haltuun ja leikitellä. Vastustan maailmaa, jossa ajatuspoliisit tunkeutuisivat yksityisiin fantasioihimme ja sek-

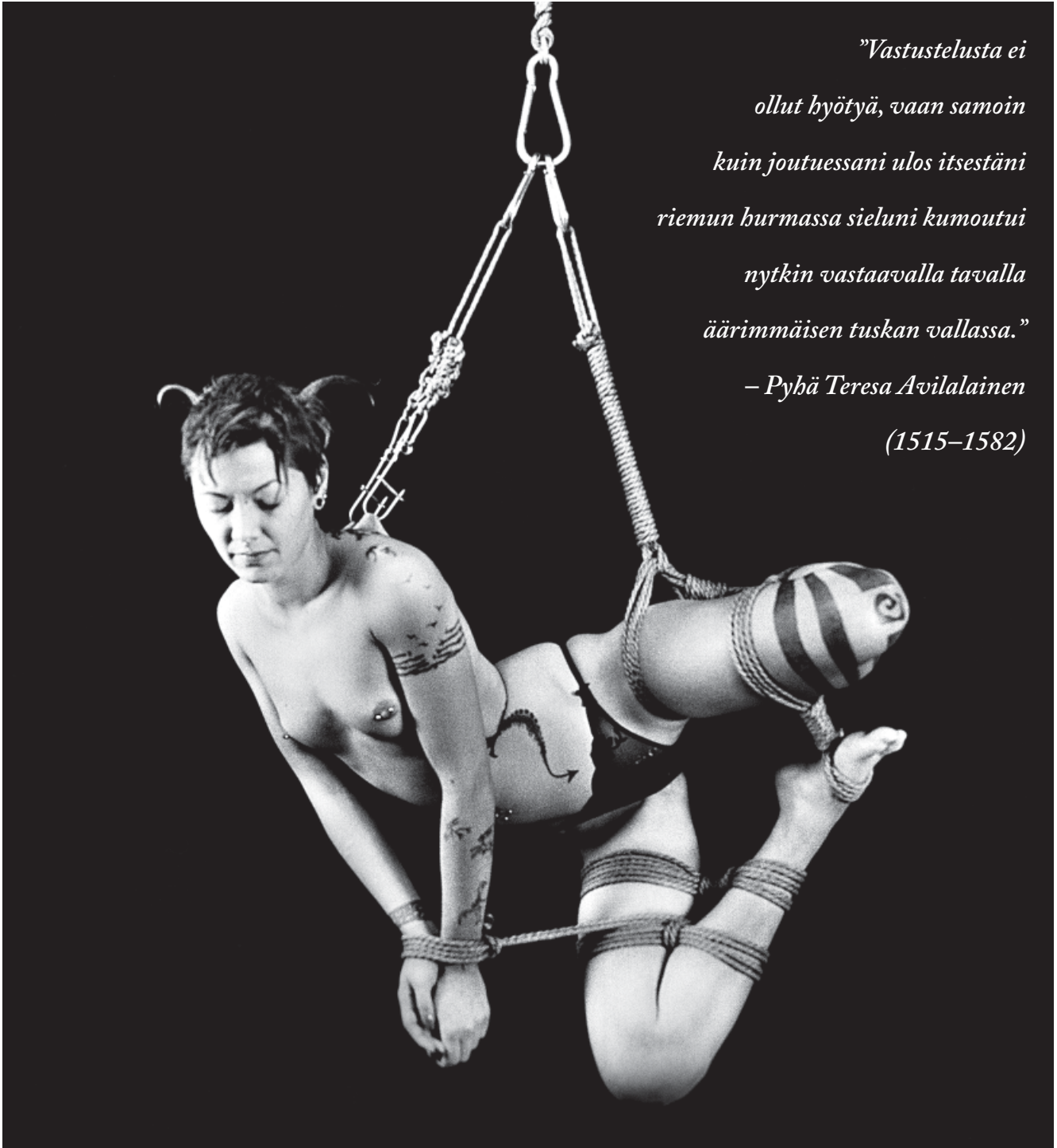
sileikkeihimme tuomitsemaan ne ”epätasa-arvoisina”. Valta- ja alistamisleikeissä on tietysti yhtäältä tärkeää tiedostaa vallan syntymerkänimit ja niiden vaikutus meissä, mutta toisaalta myös kyse on uskalluksesta tutkia ”pimeää puoltaan” turvallisesti ja hyvässä seurassa, Höykinpuro jatkaa.

SAIRASTA NORMAALIN MÄÄRITTÄMISTÄ

Ainiin, kinkyilyhän on vallalla olevien lääketieteellisten luokitusten

mukaan sairaus. Se on seksuaalinen kohdehäiriö. Diagnoosiluokituksen juuret juontavat viktoriaaniselle ja psykoanalyysin aikaiselle ajalle, joka katsoi kieroön kaikkea sellaista seksuaalisuutta, joka ei johtanut lisääntymiseen. Samaisessa kohdehäiriöryhmässä ovat kummilleet vuorollaan niin masturbaatio, suuseksi kuin homoseksuaalisuus. BDSM-piireissä vaaditaan asiaan muutosta.

– Ei ole yhteiskunnan tai lääketieteen tehtävä määrittellä ihmisten

*”Vastustelusta ei
ollut hyötyä, vaan samoin
kuin joutuessani ulos itsestäni
riemun hurmassa sieluni kumoutui
nytkin vastaavalla tavalla
äärimmäisen tuskan vallassa.”*

– Pyhä Teresa Avilalainen

(1515–1582)

seksuaalisuutta silloin, kun puhutaan kaikkien osapuolien vapaan tahdon mukaisesta toiminnasta. Tahdonvastaisuus ja lain rikkominen ovat sitten rikoslakiin kuuluvia asioita. Toivon sairausluokitusten poistamisen johtavan aidompaan kohtaamiseen, tosiasiallisen tiedon hank-

kimiseen ja myös siihen, ettei BDSM-seksuaalisuutensa löytäneen ihmisen tarvitsisi ensimmäisenä ahdistua omasta ”hulluudesta” tai kokea olevansa yhteiskunnallinen hylkiö, Höykinpuro argumentoi.

Kulttuurimme käsitukset oikeanlaisesta ja terveestä seksuaalisuudesta muodostavat valtavyyhdin, joka kietoutuu myös sellaisiin ruumiillisiin akteihin, jotka eivät asetu tuttuun ja turvalliseen. Kivun, alistumisen ja dominoinnin leikkien toteuttaminen ja niiden mukaan

identifioituminen limityvät laajempiin seksuaalisen sovinnaisuuden kysymyksiin. Kinky on ehkä outoa ja jännittävää, normaali heittäköön ensimmäisen kiven. Auts, sattui ihanasti! ■

PELASTUKOON KENVOI

KIRKKOA ON VERRATTU LAIVAAN, JOKA PELASTAA IHMISIÄ MAAILMAN MYRSKYISTÄ. USKOVAISTEN UNELMISSA VIISAS KOMENTOSILLAN VÄKI HEITTÄÄ PELASTUSRENKAAN AALTOJEN ARMOILLE JÄÄNEILLE JA PITÄÄ PURREN PINNALLA, VAIKKA IKU-TURSO YRITTÄÄ NIELAISTA SIELUPARAT KITAANSA. JAAHAS. KAPINEN HAAKSI TUNTUU VUOTAVAN KUIN SEULA. OSA MIEHISTÖSTÄ ON KYLLÄSTYNYT NYKYISEEN LUOTSUKSEEN JA HYPÄNNYT YLI LAIDAN. ÄLYLLINEN HUKKUMISKUOLEMA KUN ON ALKANUT TUNTUA TODENNÄKÖISEMMÄLTÄ LAITTOJEN SISÄPUOLELLA. JÄLJELLE JÄÄNEIDEN TEHTÄVÄ ON TARKASTAA, KUINKA PAHOISTA RUNKOVAURIOISTA ON KYSE VAI PISSIIKÖ TÄÄLLÄ JOKU SISÄÄN.

DEMOKRATIA

Tai oikeammin sen irvikuva. Valta. Se saa ihmisen usein näyttämään rumimmat puolensa. Kirkossa valta on lähinnä vitsi. Se on jonkin sortin oligarkia, jossa toisinaan on tahattomia demokratian häivähdyksiä.

IHMEVAALIT

Veden päällä käveleminen ei ole mitään verrattuna marraskuun seurakuntavaalien kohonneeseen äänestys-

prosenttiin. Viime vaaleissa kirkkoon kuuluva vasta kansasta 17,1 prosenttia löysi tiensä seurakuntien äänestyspisteisiin. Edellisistä vaaleista kasvua oli huiumat 2,5 prosenttiyksikköä. Tavallisesti käsitämättömän vaikeaselkoinen vaali onnistui herättämään orastavaa kiinnostusta, vaikkei luvuilla vielä demokraattisia henkseleitä paukuttella. Kyseessä on ihmeteko, ja nyt uskotaankin vahvasti, että Jeesus työskentelee Yleisradiossa. Ihmeellinen tapah-

tui, kun YLEn Tohlopin ajankohtaistoimitus valitsi Ajankohtaisen kakoksen Homoillan vieraksi Tampereen piispa **Matti Revon** ja tukun äkkijyrkkiä seksuaalifilosofejia. Äkkiä suomalaiset huomasivat, että kirkossa on mahdollisuus myös äänestää.

ÄÄNESTÄ, JOS USKALLAT

Tavanomaisten troijalaislistojen sijaan marraskuun vaaleissa oli esillä aitoja vaihtoehtoja. Ensimmäistä ker-

taa oli käytössä vaalikone, jossa ehdokkailta kysyttiin muun muassa kantaa samaa sukupuolta olevien parisuhteiden jonkinmoiseen kirkolliseen toimittamiseen. Ensimmäistä kertaa siis äänestäjä sai suhteellisen vaivattomasti yksityiskohtaisempaa tietoa ehdokkaiden arvomaailmasta. Seurakunnilla ilmeisesti oli valta päättää itse vaalikoneen kysymyksistä, koska kysymykset vaihtelivat seurakunnittain. Ketkä seurakunnissa päättivät, mitä vaalikoneessa eh-

dokkailta kysytään? Mene ja tiedä.

Äänestysaktiivisuus on kirkossa herkkä asia. Sisäpiiristä on perinteisesti löytynyt väkeä, joka kannattaa demokratiaa, kunhan äänestäjät valikoidaan oman väen piiristä. Kyyhkysen saaman tiedon mukaan eräs kirkkoherra vastusti äänestyspisteiden sijoittamista kouluihin, koska vaalin tulos olisi hänen mukaansa silloin vaikeasti ennakoitavissa.

tua valitsijaa. Seurakuntavaalissa äänensä antava ei voi millään tavoin vaikuttaa siihen, kuka hänen antamallaan äänellään lopulta salissa istuu. Demokratian samaa logiikkaa. Kirkolliskokouksen luonne on kaikista päätöksentekoinstansseista kaikkein hengellisin. Sen istunnoissa voi nimittäin saada aitoja todellisuudesta irtautumisen kokemuksia. Kokous jakautuu valiokuntiin ja alavaliokuntiin. Kaikissa suu-

viime syksyn kirkolliskokouksessa, jossa keskiöissä oli taistelu siitä, pitäisikö kirkollinen siunaaminen, rukous, jokin muu liturginen voltti tahi kärrynpyörä tulkita opilliseksi asiaksi, ja kuinka syvällisesti se näin olisi. Satunnainen enemmistö voitti tässä kohtaa, ja kirkolliskokous päättyi rukouksen kannalle. Tosin äänekäs ja suurta mediavaltaa käyttävä änkryvähemmistö jätti tässäkin asiassa eriävän

Kirkolliskokous jyräsi piispat, ja kirkko ryhtyi vihkimään myös homopareja.

RAHA JA TALOUS

Rahan ja uskonnon epäpyhästä liitosta on sinnyt paljon pahaa maailmaan. Talous on nykyajan uskonnoista ainoita, joihin liittyy oikeita tabuja. Sen äärellä vaietaan. Talouskasvu, kaikki kehityksen manttrat, bingossa voitettu kahvipaketti ja päälle aamen. Harva uskaltautuu tonkimaan, mitä talousmantrojen taakse kätkeytyy.

JUMALA HYVÄKSY SIOJTTAMISEN KUNHAN SE EI TUE RINTOJA

Koska kirkoilla on ollut maailmanlaajuisia ongelmia julkisuuskuvansa kanssa, viime aikoina on puututtu kirkkojen julkiseen rahankäyttöön, jotta toiminta saataisiin näyttämään moraalisesti ryhdikkäältä. Vatikaani julkaisi tässä taannoin eettisen sijoittamisen säätiön. Brittimedia *Guardianin* blogissa **Andrew Brown** kirjoittaa, että Vatikaanilla näyttää olevan sijoittamisessa ainakin yksi sel-

” Eräs kirkkoherra vastusti äänestyspisteiden sijoittamista kouluihin, koska vaalin tulos olisi hänen mukaansa silloin vaikeasti ennakoitavissa.

ÄNKRYVÄHEMISTÖN KOKOUS

Komentosillalla kirkkolaivan kurssia ohjaava kirkolliskokous valitaan luottamuksen saaneiden luottamuksella. Välillisen vaalin ansoista Turun kristilliselle opistolle istuu kaksi kertaa vuodessa päättämään kirkon asioista edustajia, joiden mandaatin takana on usein alle 15 äänioikeutet-

rissa ratkaisuisissa sen päätökset kuitenkin kolahtavat tiukkaan määräenemmistö-sääntöön. Erehtymätön Wikipedia kertookin, että ”määräenemmistösäännösten hyötynä voidaan nähdä esimerkiksi se, että ne suojelevat vähemmistöä satunnaisen enemmistön valankäytöltä.”

Todellisuudesta irtaantumisen multihuipentuma koettiin

mielipiteensä. Ruotsin kirkossa, jossa toisin kuin meillä valitaan kirkolliskokous suoralla kansanvaalilla, homma ratkesi suoraviivaisen demokraattisesti. Piispainkokous olisi teologisista syistä halunnut luopua vihkiöidestä, kun valtiopäivät oli hyväksynyt lain sukupuolineutraalista avioliitosta.

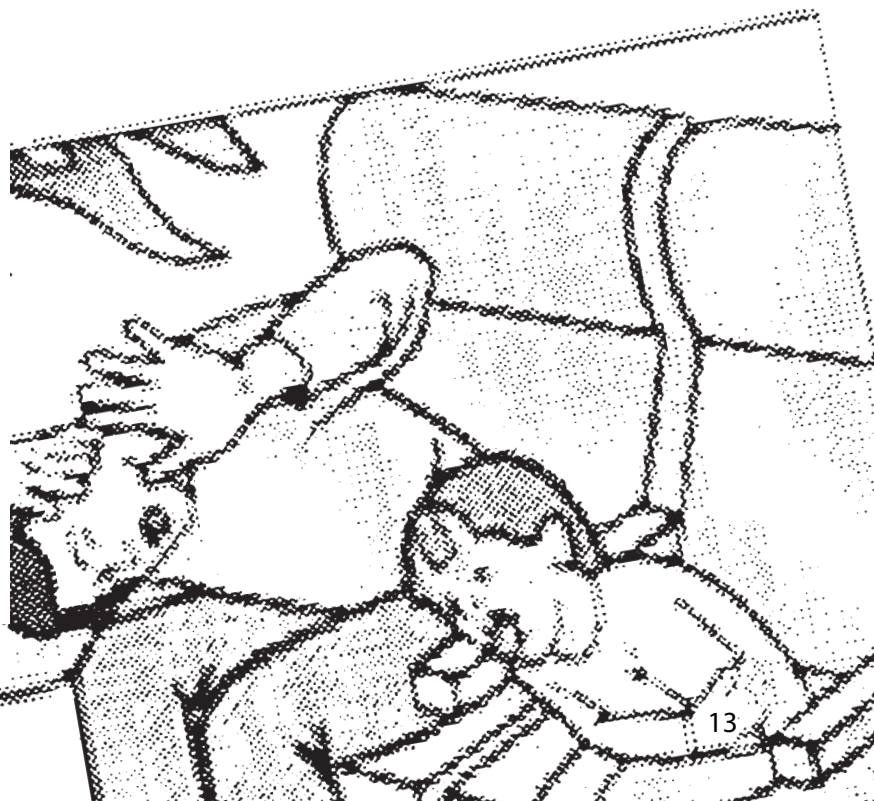
BUANKI

vä säännönmukaisuus: rinnat ovat pahat. Brown perustelee tätä sillä, että uusi säätiö ei sijoita pornoon, mutta sen sijaan se sijoittaa (erityisesti kehitysmaissa eettisyydestään tunnetun) Nestlén toimintaan, joka on tunnetuin rintamaidon korvikkeen valmistaja. Sopuleiden työryhmä odottaa Vatikaanin ulostuloa lähteistä, joiden mukaan Mariakaan ei rinta-ruokkinut Jeesusta, vaan Jumalan poika kasvoi vantaraksi ihmiskunnan lunastajaksi Nestlén korvikkeella.

KIRKON VAISU OMISTAJAPOLITIIKKA

Suomen kirkko on paperilta katsottuna hyvinkin eettinen sijoittaja. Se on allekirjoittanut YK:n vastuullisen sijoittamisen periaatteet. Kirkon omistajapolitiikka on ollut kuitenkin vaisua vielä toistaiseksi. Omistajapolitiikalla tarkoitetaan siis sitä, että osakkeenomistajana kirkko voisi kommentoida yritysten johtamispolitiikkaa ja muita valintoja. Il-

meisesti kirkko ei ole vielä pukahtanutkaan, ainakaan ärhäntänyt, vaikka on ollut monia räikeitäkin tilanteita, joissa se olisi ollut luontevaa ja toivottavaa. Kirkolla on sijoituksia muun muassa sellaisissa yrityksissä, jotka ovat vastikään tehneet suuria joukkoirtisnomisia. Onko näin, että kirkon johdolta pääsee kyllä sammakko suusta, kun puhutaan hedelmöityshoitolaista, mutta joukkoirtisnomisen kohdalla päätellään, että vaikeneminen on kultaa? Niinpä niin. Kultaa.

”

Onko näin, että kirkon johdolta pääsee kyllä sammakko suusta, kun puhutaan hedelmöityshoitolaista, mutta joukkoirtisanomisen kohdalla päätellään, että vaikeneminen on kultaa?

KIRKKO TYÖN OSTAJANA

Uusimpien työolobarometrien mukaan mobbaus ei ole kirkossa enää yhtä vauhdikasta kuin takavuosina. Työviihtyvyys kirkkolaivan kansituoleilla on ollut nousujohteista, vaikka ahterissa on ammottava aukko, ja pilssi täytty vedestä. Laivan kannella hurrataan viihtyvyydelle, mutta se ei tietenkään tarkoita, että miehistön kiusaaminen olisi loppunut. Naisistosta puhumattakaan.

LYYRISTÄ HÄIRINTÄÄ

Papin virassa olevia naisia on Suomen kirkossa häiritty enemmän tai vähemmän systemaattisesti yhtä kauan, kuin naisia on ollut pappisvirassa. Järjestelmälliseltä vaikuttava häirintä on alkanut viimeistään silloin, kun nainen on esiintynyt pappina julkisuudessa. Häirinnästä sai osansa viime kesäkuun piispanvaalissa myös Helsingin nykyinen piispa **Irja Askola**.

Mitä johtoporras on julkisesti tehnyt nais-työntekijöidensä puolustamiseksi? Nihkeästi. Onko häirintään puuttumista varten perustettu kirkon hallinnossa työryhmiä? Ei ole. Sen sijaan Suomen kirkon

vielä vuosi sitten täysin miesvaltainen piispakunta löysi yhteistä aikaa, kun pohdittavana oli naispappien uuden virka-asun suunnittelu.

Seuraavassa on katkelma runosta ”Papistelevat hupakot”, joka on kiertänyt naispapeille lähetetyissä *hate mailleissa* 1980-luvun lopulta alkaen. Todistettavasti runo on lähetetty erälle televisiossa esiintyneelle papille viimeksi vuonna 2010. Ei nyt ihan einoleinoa...

malan sille antamista viroista. Koska järjestys on luonteeltaan jumalallinen, sen muuttaminen olisi – ja onkin – perkeleellinen homma.

SEURAKUNTIEN DIKTAATTORIT

Kirkkoherroja riittää seurakunnissa jokaiseen psykologiseen profiliin. Suuri osa ihan tolkkujakin, yksi osa saranapuoletta sisään tulleita. Välimaastoon osuu kirjo kaikkeen puuttuvia toi-

puheenjohtajan nuijaa. Harvassa seurakunnassa istuu luottamushenkilönä sellainen guru, joka osaisi panna kamppoihin luopaiselle kirkkoherralle. Ja jos guru löytyy, niin monesti hän on itse kaikesta hankalaa tekevä räyhähänki ja kiusaaja.

HUKKAMIENTÖJÄ?

Kirkon hallinto sylkee vuosittain erilaisista työryhmistä monta hyllymetriä mietintöä ja pai-

”

Onko naistyöntekijöiden häirintään puuttumista varten perustettu kirkon hallinnossa työryhmiä? Ei ole.

Pilipali papittaren pikkupöksyt pihittiin. Belsebulin partneriksi papitar kun vihittiin.

Papitar se lähes aina kailottaa ja mussuttaa! ”Teologia” on vain laina; sen hän ottaa tussustaan.

JUMALAINEN BYROKRATIA

Kirkko ytimessään perustuu käsitykseen Ju-

mistokersantteja ja kaikesta piittaamattomia taivaanrannanmaalareita. Kirkkoherrat ovat työyhteisönsä esimiehiä ja merkittäviä oman piirinsä vallankäyttäjiä. He päättävät halutessaan keneltäkään kysymättä isosta määrästä seurakunnan asioita. Lisäksi useimmiten kirkkoherrat heiluttavat paikallisseurakuntien neuvostojen ja valtuustojen

nopistestrategiaa. Ruothonjuuriperspektiivissä kummastellaan, mitä näillä hengentuotteilla tehdään. Dokumentit eivät kuitenkaan sido yksittäistä seurakuntaa mihinkään. Viime syksyn seurakuntavaaleissa useat seurakunnat katsoivat osaavansa vaalien markkinoinnin ja tiedottamisen valtakunnallista, varta vasten palkattua ammattiorga-

”

Koska kirkkojärjestys on luonteeltaan jumalallinen, sen muuttaminen olisi – ja onkin – perkeleellinen homma.

nisaatiota paremmin ja heittivät heille toimitetut tuhansien eurojen vaalimateriaalit jätelävalle.

KIRKKOLAIVA USKON KALLIOILLA

Mihin kirkon arvot ja oppi perustuvat? Joo joo, Raamattuun jaadi jaadi... Eivätkä perustu, koska Raamatusta ei ole luettavissa mitään kautta linjain johdonmukaisia arvoja ja oppeja, tai vaihtoehtoisesti sieltä voi lukea tukea ihan mille tahansa arvolle tai kokonaisuudelle dogmiviidakolle, jolle pienellä ihmisellä pienessä päässä jo valmiiksi siemen itää. Ei tarvitse kuin osata lukea.

No jos ei Raamattuun, niin mihin? No siihen, mihin sen oppi ja arvot ovat perustuneet jo useamman sata vuotta: satunnaisten ihmisten – tarkemmin miespuolisten ihmisten – vuosisatojen saatossa tuotettuihin ajattelun ameeboihin, joita varmasti on tehty kuin piru Raamatun tekstejä tutkistellen, mutta ajassa ja paikassa. Onko niillä mitään kosketuspintaa kirkkokansan enemmistön todellisuuteen tässä ajassa ja paikassa? ■

TYT

HIMOTTAVA VALTA JA HUOJENTAVA LUOPUMINEN

En saanut vakavia komplikaatioita vallanvaihdoksesta. Kuulin tänään Unicafen lounaspöydässä kuulumisia yhdistyksemme uuden hallituksen ensimmäisestä kokouksesta. Ruokailuvälineet eivät pudonneet vallanhimosta tärkeistä käsitäni, eikä mieleni tehnyt lyödä samassa pöydässä istunutta tuoretta varapuheenjohtajaa ja vaatia toverineuvoston järjestäytymiskokouksen päätösten mitätöimistä. Kummallista – eikö vallan pitäisi viekoitella heikko ihmispolo syövereihinsä, kohti vääjäämätöntä hybristä ja tuhoa?

Jos valta tuo mukanaan enemmän veloitteita kuin etuoikeuksia, siitä luopuminen voi olla kokonaisuudessaan helpotus. Valtaan liittyy kieltämättä runsaasti mielihyvää. Se mahdollistaa osallistumisen omassa intressipiirissä olevien asioiden valmisteluun ja päätöksentekoon ja tarjoaa tilaisuuden tavata mielenkiintoisia ihmisiä ja päästä seuraamaan ympäröivää kehitystä näköalapaikalta. Tätä kaikkea on tarjolla tietysti suoraan verrannollisessa suhteessa vallan määrään.

Vastaavasti tehtävän saattaminen loppuun tarjoaa suuren tyydytyksen. Luottamustoimen päättyessä on nautinnollista siirtää paperit työpöydältä arkistoon, luovuttaa avaimet ja lähteä vaikka hiihtämään. Asiaa helpottaa varmasti se, jos tehtävän päättymisen jälkeen tie-

dossa on jotain muuta mielenkiintoista, ja tyhjän päälle pudotessa vanhaan valtaan tartutuisi varmasti hanakammin. Vuoden 2010 puheenjohtajistossa taisimme kokea ennen kaikkea haikeutta, emme luopumisen tuskaa. Komplikaatioita olemme torjuneet gradunteolla ja muinaiskielillä.

Vallankäyttäjille on tarvetta. Yhteisöt tarvitsevat niitä, jotka ovat valmiita kantamaan vastuun. He pitävät hengissä ja koossa myös jokaisen yhdistyksen – teologian ylioppilas pääsee vallankäyttäjäksi jo äänestämällä toverineuvoston vaaleissa. Vuonna 2011 vietetään Euroopassa vapaaehtoisuustoiminnan teemavuotta, jonka aikana pyritään nostamaan esille järjestökentällä toimivien kansalaisten vastikkeettoman työn merkitystä. Tuhannet suomalaiset rakentavat yhteiskuntaamme vapaa-ajallaan niin urheilukentillä, nuorisotiloissa kuin ensiapuryhmissä.

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen suorittama edunvalvonta ja järjestämät tapahtumat lepäävät samoin vapaaehtoisuuden varassa: suurtoisimmat hallitustehtävät vaativat hoitajiltaan opetusperiodien aikana kymmenien tuntien viikoittaista ilmaista työpänsä. Monelle aktiiville toiminta opiskelijajärjestössä onkin kuin toinen tutkinto. Teoreettinen osaaminen hankitaan yliopistolta mutta kokoustekniikka-, neuvottelu- ja vuorovaikutustaidot yhdistyskentältä.

TYT:n vuoden 2011 toimintaan lähti mukaan ilahduttava määrä uusia vallankäyttäjiä, ja yhdistyksen hallinnossa tapahtui selkeä sukupolvenvaihdos. Erinomaista. Haluan lopuksi kiittää vuoden 2010 hallitusta ja erityisesti sen varapuheenjohtaja Karolinaa sekä toivottaa menestystä vuoden 2011 hallitukselle!

Jälkisananen: Helsingin yliopiston ylioppilaskunta tykkää Kyyhkysestä! Vuoden toinen tunnustus julkistettiin joulukuussa, jolloin ylioppilaskunnan järjestövaliokunta antoi Kyyhkyselle kunniamaininnan lehtikilpailussaan. "Osaa ironian vaikean lajin osuvasti."

Tero Alstola
puheenjohtaja 2010

TYLSÄ YKSINPUHELU

Ilkka Pyysiäinen kirjoitti kirjan. Hyvä Ilkka! Kirjan kasaaminen Jumalan olemattomuudesta oli varmasti projektina melkoinen henkilökohtainen katarsis, ja luulenpa, että siitä myös maksettiin.

Kirja on nimeltään *Jumalaa ei ole*, ja se on nimen ja sisällön suhteessaan ihailtavan johdonmukainen. Pyysiäinen kertoo teoksensa esipuheessa summaavansa kirjassa keskeisiä ajatuksiaan siitä, mitä kristillisen teologian vastustamiseen tulee. Puhutellessaan lukijaa hän antaa ymmärtää, että kyseessä on henkilökohtainen aihe ja henkilökohtainen missio kyseenalaistaa tietyn opin ja instituution valta-asema. Kuten jo takakansi kertoo, kyseessä ei ole tietokirja. Kirjassa edetessä se kannattaakin pitää tiukasti mielessä.

Teologi on Pyysiäisen kirjan lukijana erikoisasemassa. Kyseessä ei kuitenkaan ole etulyöntiasema, joka antaisi lukijalle mahdollisuuden arvostaa syvällisemmin Pyysiäisen järkeilyä. Tosiasiassa teologi seuraa Pyysiäisen teologian esitystä turhautumisen ja epäuskoisuuden yhä syvenevästä pikimustasta kurimuksesta. Tältä paraatipaikalta on mahdollista nähdä, kuinka kirjailijan esittelemät teologit **Augustinuksesta Petri Merenlahteen** sekoittuvat epämääräiseksi "opiksi".

Jumalaa ei ole käsittelee nimikkoaihettaan laajoin kaarin. Se vie lukijan varsinaiselle tutkimusmatkalle läpi käytännössä kaiken, mitä Jumalaa ja kristinoppia vastaan on sanottu. Koskaan Pyysiäisen teos onkin omalla tavallaan oiva käsikirja: siinä esitetään sen liiemmin kategorisoimatta kriittisiä huomioita esimerkiksi uskon- tofilosofian, eksegetiikan, antiikin historian, solubiologian ja kvanttimekaniikan keinoin. Jotkut kohdat Pyysiäisen asiantuntemuksen esittelystä saattavat tosin pitkästyttyä teologilukijaa, niin painavasti hän nimittäin argumentoi kautta konsiilien sekä muinaiskreikan. Nämä perusteet, joilla Pyysiäinen kaivaa maata kristillisen perinteen alta, ovat useimmille tuttuja peruskurssiajoilta.

Vaikutelmaani Pyysiäisen kirjasta kuvaa koko joukko adjektiiveja *lapsellisesta yksisilmäiseen*. Voiton kaikista vie kuitenkin *tylsä*. Vaikka Pyysiäisen tapa argumentoida kuinka turhauttaa ja tulistuttaa, lopulta ei päästä mihinkään siitä, kuinka kirja ajatuksineen on tylsä, tarpeeton. Ehkä juuri siksi ajatus kirjasta nimeltä Jumalaa ei ole tuntui alusta lähtien absurdilta: mitä yllättävää sen kansien välissä voisi olla? Todettakoon uudelleen, ettei teos esitä itseään tietokirjana vaan keskustelunavauksena. Mutta mikä hedelmällinen – tai edes tähän aikaan kuuluva – keskustelu pyrkii esittämään väitelauseita todellisuudesta, joka joko "on" tai "ei ole"?

Pyysiäisen esiin manaama keskustelu saattaa olla jälkijättöistä, mutta onneksi sille on sentään helppo naljailla. Onhan siinä jotain hauskaa, kun aikuinen ihminen penää, mitä roolia Jumala ihan tarkalleen toimitti alkuräjähdyksessä. ■

Minna Oksanen

Ilkka Pyysiäinen: *Jumalaa ei ole*. Vastapaino 2010. 178 s.

TULE MUKAAN TOIMINTAAN!

CHANGEMAKER

Liity **CHANGEMAKERIIN** ja muuta maailmaa: www.changemaker.fi

Tilaa **KIRKON ULKOMAANAVUN** uutiskirje tai tule vapaaehtoiseksi: www.kirkonulkomaanapu.fi

KIRKON ULKOMAANAPU

VALLATON JUMALA?

Klassikkokysymys: Voiko Jumala luoda niin ison kiven, ettei jaksa sitä itse nostaa?

Vastaa siihen kyllä tai ei, niin joka tapauksessa lopputulos on, että Jumala ei ole kaikkivaltias.

Kun me pohdimme Jumalan kaikkivaltaa, siihen usein sekoittuu kysymys teodikeasta eli siitä, voiko Jumala olla itse oikeamielinen salliessaan niin paljon pahaa.

– Missä Jumala oli? Tätä Helsingin piispa Eero Huovinen kyseli tsunamionnettomuuden jälkeen.

Jokainen voi lisätä siihen oman vastaavan kysymyksensä. Missä Jumala oli kun Haitissa järisi? Kun Hitler ja Stalin jakoivat Eurooppaa? Kun työpaikat ulkoistettiin Kiinaan? Kun pikkulapsi raiskattiin, ja kun rattijuoppo jyräsi perheenäidin vihanneksiksi?

Tai syntiongelman ratkaisu. Eikö fiksu, oikeastaan kaikkietävä Jumala olisi voinut ratkoa syntikysymystä muuten kuin tosi brutaalilla ristinkuolemalla? Siinä se taas on oikeudenmukaisuus huipussaan, kun viaton teloitetaan, ja siihen uskonnolla saa kaiken anteeksi.

Saksan viisaat vastaavat, että tärkeintä ei ole tietää, mitä kaikkia mahdollisuuksia Jumalalla oli, vaan tärkeintä on tietää, että Jumala juuri tämän tavan valitsi ja toteutti myös.

Ehkä verta roiskuva sovitus oli kieltä, jota aikalaiset ymmärsivät. Se sopii myös Vanhan testamentin uhriajatteluun, jota Heprealaiskirje kristillistää.

Monen kokemus on, että Jumalan valta ei niin sanotusti näy missään. Helpommin näkyy se valta, jota käyttää kulkukunnan kingi, pikkupomo, pääministeri tai se iänikuinen, kasvoton markkinavoima.

Mutta Jumala – piilossa on ja pysyy. Hienosti sanottuna hän on *absconditus*, salattu, ja Paavalin ajatuskuluista päästään siihen, että Jumala kätkeytyy vastakohtiinsa. Äärimmäinen voima heikkouteen, valo pimeyteen, armo sinne missä armottomimpia ollaan.

Mutta miksi hän kätkeytyy? Tulisi esiin! Pitäisi kunnon tiedotustilaisuuden ja sanoisi, ettei tämä nykyinen peli vetele, teekkää parannus ja uskokaa evankeliumi. Tai mitä asiaa hänellä nyt olisikaan.

Ja kuitenkin... Juuri siinä järjenvastaisessa heikkoudessaan ja vaatimattomissa kuvioissaan Jumalan sana voi kolahtaa perille. Aivan päin honkia suunniteltu tiedonjulkistus pojan syntymästä on yhä lukemattomien mielessä.

Tai tarina Unkarin kansannousun jälkeen. Muuan mielipidevaikuttaja istui tuomiotta yli kaksi vuotta kunnes huomattiin, että hän oli syytön. Vallanpitäjät olivat vaihtuneet, ja yksi jos toinen vapisi miettiessään, millainen kosto odotti. Vapautettu sanoi: "Kostoni on aivan hirveä. Ette pääse siitä ikinä eroon. Siitä, että minä annan anteeksi." ■

Marja-Sisko Aalto

SINKKUELLÄMÄÄ TYLYSISÄ VAATTEISSA

Teksti: Minna Oksanen

Kuvat: Tinttu Henttonen

SINKKUELÄMÄÄ-SARJA ON PARASTA FEMINISMIÄ. KAIKEN, MITÄ TIEDÄN, OLEN OPPINUT CARRIELTA, MIRANDALTA, SAMANTHALTA JA CHARLOTTELTA. SIKSI OLENKIN MIELISSÄNI, ETTÄ TÄMÄ KOMPPANIA LÄHETETTIIN YHDYSVALTAIN MUIDEN JOUKKOJEN PERÄÄN LÄHITÄÄN VIIMEVUOTISEN *SINKKUELÄMÄÄ 2* -ELOKUVAN MERKEISSÄ. NYT TIEDÄN, ETTÄ MYÖS HUNNUTETTU NAINEN VOI KARISTAA IKEEN HARTEILTAAN JA VAIHTAA SEN PRADAAN. ARABIEMIRAATEISSA EI TOSIN VARMAANKAAN NÄY SINKKIS; MITÄHÄN NE RAUKAT SIELLÄ SIIS TEKEVÄT? NO, KATSOTAAN.

RIADIN CARRIE JA MEKAN SAMANTHA

Vaatii vahvempaa naista kuin minä jättää väliin kirja, jota jo kannessa mainostetaan ”Sinkkuelämää-bestselleriksi Saudi-Arabias-ta”. *Riadin tytöt* ei tietenkään yltänyt bestseller-listoilta itse Saudeissa, siellä se kiellettiin. Ulkomailla länsimaita myöten teos on kuitenkin vuoden 2005 ilmes-tymisensä jälkeen saat-tanut laajan lukijakun-nan arabi-chicklitin ää-reen. Tässä maistiainen siitä, mitä on lähi-itäi-nen popkulttuuri!

Tosiasiasa nimen-omaan *Riadin tyttöjen* vertaaminen *Sinkkuelä-mään* sai minut mehus-telemaan menneisyy-teen jäänyttä rakkaus-suhdetta Sinkkiksen kanssa. Vertailu ei ole suinkaan tuulesta tem-mattu: **Rajaa al-Sane-an** kuvaamat nuoret, yläluokkaiset saudinai-set luovat yhdessä nais-

ten keskisen tilan, jossa ympäröivässä kulttuu-rissa ilmenevät elämän-pulmat ovat merkittäviä ja tärkeitä. Gamra, Sa-dim, Lamis ja Michelle tosin selvittelevät oman ympäristönsä ihmissuh-de- ja tasa-arvokysy-myksiä keskenään myös siksi, että kanssakäynti miesten kanssa on hei-dän kohdaltaan tarkoin säädeltyä ja varsin rajoi-tettua. Isänvalta määrää arkipäivän tahdin.

Riadin tytöt painis-kelevat siis Saudi-Ara-bian pääkaupungissa arabinaisten ongelmi-en kanssa. Naisten on-gelmat arabikulttuuris-sa saattaa länsimaises-ta perspektiivistä kuu-lostaa aiheena sosiaa-lipornolta: siellä nii-tä pakkonaitetaan, lei-kellään, hakataan ja ki-vitetään, päästä varpai-siin verhoamisesta pu-humattakaan. Riippu-matta siitä, mistä sosi-aalisista ongelmista to-delliset saudinaiset to-siasiasa kärsivät, pop-

kulttuuri tulee tässä onneksi lukijan avuksi. Alkuperäinen *Sinkkuelämä* ei ollut inhorealistinen kuvaus taloudellisesta kamppailusta, johon päähenkilö joutuu kirjoittaessaan työkseen yhden kolumnin viikossa (ja maksaessaan vuokraa Manhattanilla). Samoin myös saudivastine antaa mahdollisuuden pohtia naisten asemaa miellyttävässä, ei-häiritsevässä valossa.

HUNNUTETTU VAAN TUTTU

Kuten sanottua, tapamme naiset kuuluvat Saudi-Arabian vauraaseen, sivistyneeseen yläluokkaan. Kun he kokoontuvat keskustelemaan mieshuolistaan, se tapahtuu yliopistolla, uima-altailla tai ostoskeskuksissa. Ja mieshuoliahan kirjassa nimenomaan puidaan. On lohduttavaa, kuinka tunnustettavia heidän huolensa ovat: toivottavasti en ole liian helppo (jos antaudun kihlatulleni ennen vihkimistä!); miksi hän lakasi rakastamasta (ehkä hän piti minua huonona naisena)?; mistä löydän hyvän miehen (en saa puhua vieraille miehille)? Itsekin pohdin paria järjestetyn avioli-

ton mielekkyyttä – taidan taipua sen puolelle.

On syynsä siihen, miksi popkulttuuri ja feminismi eivät aina kohtaa. Tämä johtuu siitä, että popkulttuuri on hauskaa. Se on kepeää ja viehättävää ja kertoo ympäristössään kaikesta siitä, mikä saa ihmiset uteliaiksi, mitä ihmiset jakavat keskenään. Muslimienemmistöisissä maissa syntyvä naisten tekemä viihde ei välttämättä ole islamilaista feminisimiä. Se saattaa kuitenkin näyttää ulkopuoliselle totuudenmukaisemman, hermyvämmän kuvan siitä, mitä jossain aivan muualla on se henkilökohtainen, joka feministin mielestä on poliittista.

TIETOA TIRKISTELLEN

Alison Bechdel kirjoitti oman henkilökohtaisensa *Dykes To Watch Out For* -sarjakuvaan, jossa elettiin suomenoksen mukaisesti ”lepakkoelämää” 80-luvun New Yorkissa. Bechdelin teokset, joissa kuvataan lesbokulttuurin luomaa naisten tilaa, ovat jääneet pop-feminismin merkkiteoksiksi, jotka luovat silmäyksen myös ulkopuolelta sisälle. Samanlaisen tirkiste-

”

Menenkö naimisiin vai eläkö yksin? Entä avioero? Vanhat tavat vai modernit, länsimaiset vaikutteet?

lymahdollisuuden tarjoaa **Marjane Satrapi** omassa sarjakuvissaan, joissa hän kuvaa elämää Iranissa oman elämänsä varrelta. Satrapi on tunnettu *Persepolis*-sarjakuvistaan, mutta varsinaisesti naiseuteen purettu uudempi teos *Pistoja*.

Ensimmäisen lukukerran jälkeen petyin *Pistoihin*. Tämä tosin siksi, että luulin sen kertovan iranilaisesta naisten ompeluseurasta – olin juuri ostanut kirjan lahjaksi käsitöitä harrastavalle sisarelle. Kyseessä on kuitenkin viehättävä kuvaus naisten teepiiristä, jossa jaetaan yhdessä niitä naisten juttuja, joihin iranilaiset naiset voivat samastua. Myös *Pistoissa* on kyse naisten tilasta, ympäristöstä jossa voidaan jakaa kepeitä mutta merkittäviä kertomuksia.

Iranittarien naistenjutut eivät myöskään eroa niistä kysymyksistä, joita länsimaissa on totuttu kysymään. Vaikka kuvituksessa nähdään sitä hunnutettua todellisuutta, jota ulkopuoliset kulttuurit saatta-

vat pitää naista alistavana, nämä laajan ikäskaaln rouvat ja neidit pohitivat keskenään ja itsenäisinä oman elämänsä kysymyksiä. Menenkö naimisiin vai eläkö yksin? Entä avioero? Vanhat tavat vai modernit, länsimaiset vaikutteet? Iran tämän sarjakuvan näyttämönä tarjoaa kiehtovan sekoituksen uskonnollisia ja kulttuurisia perinteitä sekä pyrkimystä moderniin ja uuteen.

Juuri uuden ja vanhan risteäminen naisen elämässä saa rouvien keskustelussa kiinnostavaa valotusta. Elämää nähneet rouvasnaiset, lesket ja eronneet vaihtavat teen äärellä kokemuksiaan, ja jokaiseen ongelmaan löytyy ratkaisu. Nuori neiti pystyy rouvien neuvoilla huijaamaan tiensä läpi varsin traditionaalisen vaateen pysyvä neitsytenä hääyöhön saakka. Vanhempi rouva taas voi syyttää aviomiehensä hupenevan intohimon uudelleen modernin lääketieteen keinoin: takapuolesta rasvaa rintoihin, tai tiukentavat ompelupistot alapäähän!

SALASEKSIÄ BEIRUTISSA

Samat neuvot olisivat tarpeen Nisirinelle, libanonilaisen *Caramel-*

”

Muslimienemmistöisissä maissa syntyvä naisten tekemä viihde ei välttämättä ole islamilaista feminisimiä. Se saattaa kuitenkin näyttää sen henkilökohtaisen, joka feministin mielestä on poliittista.

elokuvan päähenkilölle. Neitsyys ja avioliittoa edeltävä seksi näyttävät nimittäin edelleen vaivaavan naisia: Nisrinekin on antautunut lihan iloihin ennen hääyötä ja hakeutuu lääkärin pakeille pitääkseen sulhasen tietämättömänä. Vaikka huolenaiheet länsimaisessa ja lähi-itäisessä naisviihteessä ovat pohjimmiltaan samat, *Sinkkuelämä*-hahmojen ei kukaan ole olettanut olevan neitsyitä – toivottavasti.

Myös *Caramel* on naisten tekemää kulttuuria: naisten ohjaama ja näyttelmä elokuva kertoo beirutilaisen kampaamon naisten elämistä, joissa tuskaillaan uskottomuuden, ikään tymisen ja seksuaalisen suuntautumisen parissa. *Caramel* olikin kohtamistani teoksista ainoa, jossa naistenjutuksi laskettiin rakkaus naiseen. Muuten teos muistuttaa muita teoksia, joihin tutustuin, eräässä tärkeässä piirteessä: miehet jäävät piirin ulkopuolelle.

MIEHISTÄ – JA POLITIIKASTA – VIISI!

Vaikka miehistä puhumiseen käytetään rajaton määrä aikaa ja intohimoa, heidät jätetään ulos näistä naisten piireistä. Ehkä juuri tästä syystä popkulttuurin ja feminismin väliin jää jokin epäyhtäläisyysmerkki, sillä popkulttuuri on jotain enemmän. Kyse ei ole suoranaisesti politiikasta tai taistelus-

ta, naisten kamppailusta miesten maailmassa. Ennemmin näissä viih-teellisissä naisten tiloissa on kyse naisten eletyistä elämistä ja tunteista, jotka usein ovat jollain tavalla vääränlaisia kulttuurikon-tekstiaan vasten. *Riadin tytöissä* Gamra yrittää huijata uskottoman

”

Popkulttuurin ja feminismin väliin jää jokin epäyhtäläisyysmerkki, sillä popkulttuuri on jotain enemmän. Kyse ei ole suoranaisesti politiikasta, vaan naisten eletyistä elämistä ja tunteista, jotka usein ovat jollain tavalla vääränlaisia kulttuurikon-tekstiaan vasten.

aviomiehensä rakkautta hankkiutumalla raskaaksi; *Pistoissa* rouvat vaihtavat vinkke-

jä siitä, kuinka muuttua aviomiehelle tyydyttävämmäksi; *Caramel* taas esittelee La-

yalen, joka tyytyy ukkomiehen rakastajattaren osaan. Näissä hahmoissa, kuten monille tutuis- sa naisissa Carriesta Samanthaan ei välttämättä ole feminististä opetusta, mutta ne kertovat silti, kuinka naiset elävät maailmoissa, joissa feminismiä tarvitaan.

Edellä olen kenties sekavasti väittänyt, että naisten tekemä, naisia kuvaava popkulttuuri sekä on että ei ole feminismiä. Mutta palataan jälleen ajatukseen siitä, kuinka henkilökohtainen on poliittista. Samoin poliittinen on henkilökohtais- ta! Länsimaissa jokainen tietää, mitä tarkoitetaan puhuttaessa naisten asemasta ”muslimi- valtioissa”. Oman sfäärin ulkopuolinen näyttää helposti istuvan val- lan varjon alla, mutta kepeimmästäkin viih- teestä nähdään, kuinka nämä naiset myös jat- kuvasti käyttävät omaa valtaansa määritelläk- seen ympäristöönsä uu- delleen. Kaikki edellä- mainitut naiset astuivat itse varjosta jo ennen, kuin Samantha lennäti sinkkutyttönsä au- tiomaahan. ■

LIITY PAPPISLIITON OPIKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi seitsemän kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

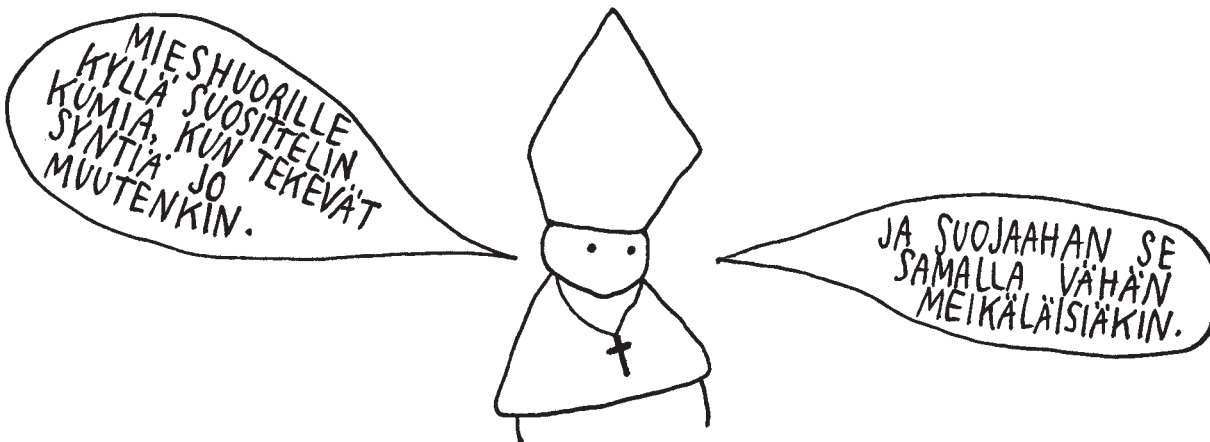
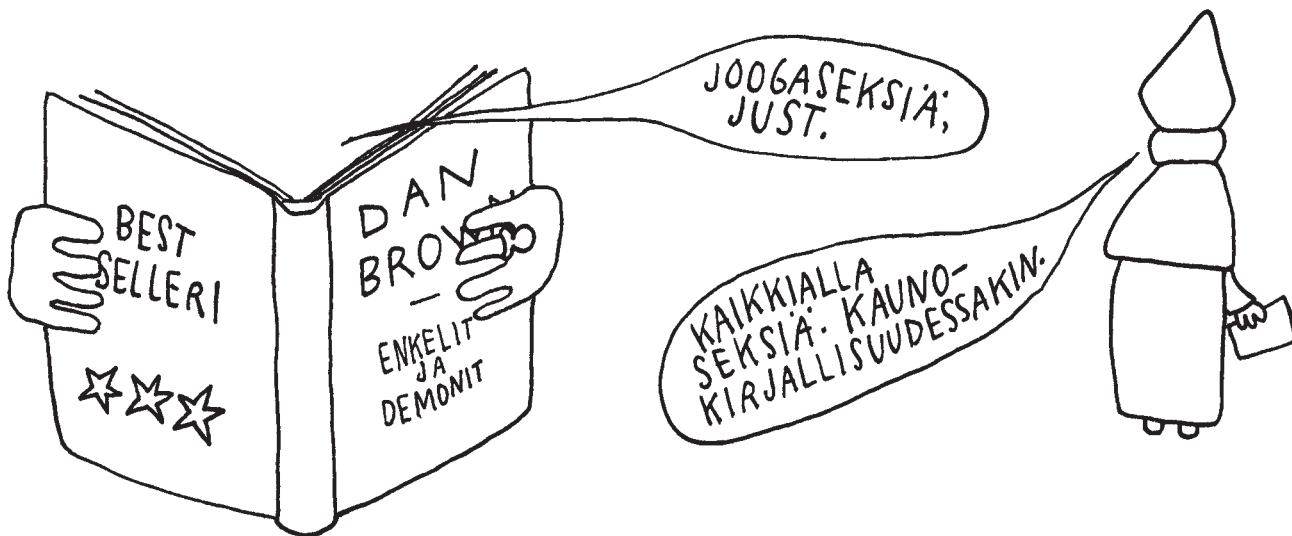
Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

PAAVI JA LATEKSIHIIPPA

Teksti: Jami Järvinen

Kuvitus: Saara Hannus

” All I want is a warm bed and a kind word and unlimited power.

– *Asleigh Brilliant*